

CD BOX

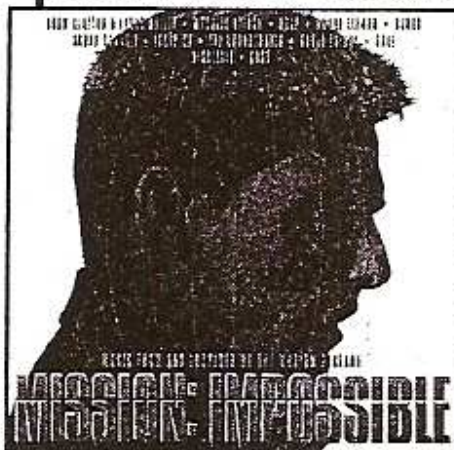
★★★★ csúcs
★★★★ kitűnő
★★★ elmegy
★★ hmmm
★ na ne!

MISSION: IMPOSSIBLE

Filmzene-válogatás

(PolyGram, 66 perc)

Danny Elfman kábé a tízezredik filmzenéjét írja, életműve így egy nagy masszaként jeleníthető meg. Az úriembernek segítség kellett, meg is kapta. Ő is írt egy kicsit, mások is. A Mission: Impossible egyike volt a hatvanas évek kellemes, hidegháborús hangulatban született tv-sorozatainak, a Bondnál fényévekkel

ostobább ügynökök mindenféle technikai hókuszpókusszal kábították a nézőket. Most újraforgatták Tom Cruise-zal, a rendező a nagy Brian de Palma. Két ilyen névhez sok-sok további nagy név illik, mert a járulékos bevétel (cd) is fontos. A filmből ihletet nyerők között találhatjuk Björköt, a U2 két tagját, a Castot, a The Cranberriest és a Pulpot. Ebből a kínálatból kitűnik, hogy az ügynökök nem szeretik a hip hop zenét. Kicsit bírják a technót, de alapjában intellektuális típusok.

★★★ és 1/2

RANDY NEWMAN

Faust

(Reprise/Warner, 70 perc)

Randy Newman Amerikában olyasfajta intézmény, mint nálunk Presser Gábor. Nem mindenki szereti, de rengetegen nagyon, és komoly művészek

tartják, nem pedig holmi gitárnyűvőnek. Newman életében is elérkezett a Nagy

Pillanat. Konceptuális albumot hozott létre, amelynek már többször jól bevált címet adott. Tartalmilag a faustizmushoz egy rockoperában (oratórium? musical?) nem sokat tett hozzá, szerkesztileg jól felépített, korrekt mű. Feltűnően sok benne a kopintás, néha a lopás, de a heroikus részek egészen kitűnőre sikeredtek. Az üresjáratokat Don Henley, Elton John, Linda Ronstadt és más ikonok igyekeznek megtölteni.

★★★ és 1/2

IRIGY HÓNALJMIRIGY

A csillagok háborognak

(PolyGram, 55 perc)

A boldogságos Ki mit tud?-os idöket idézi a középkorú zenélni tudó emberek hakinbrigádja.

Műfajuk a vers megzenésítés és a paródia keveréke, tehát az Irigy Hnm. „egyéb” kategória. Második, mindenkivel viccelődő művük-ről el kell mondani, hogy nem minden részletében szellemtelen alkotás – például a Tankcsapda és az Ámokfutók paródia f***a –, ámde összességében marginális, inkább a tábor-tüzek melletti befroccsözéseknél működik. Az irigyek egyébként kitűnően kezelik a hangszereket – néhány riffjük élesben is elmenne, miként némely röffjük is –, és állítólag színpadon elementárisak. Nem árt tehát ezzel a 30 zenei és prózai egységet tartalmazó művel előképezni magunkat. ★★★

